

België-Belgique

PB - PP

8400 Oostende 1

BC6607

Gidsenblad Lange Nelle Oostende

Beirens Dirk

Floralaan, 7

8400 Oostende

GIDSENKRING LANGE NELLE OOSTENDE vzw Afgiftekantoor 8400 Oostende 1 - P409072

Driemaandelijks blad van de afdeling Oostende - 2006 - 18^e jaargang
Afsendadres & v.u.: Pitteljon Etienne, Leopoldlaan 179, 8430 Middelkerke

IN DIT NUMMER:

21 Voorwoord	<i>Leen Coene</i>
22 Activiteitenkalender	<i>Redactie</i>
24 De hoofdkerk van Mariakerke
Onze-Lieve-Vrouw-Koningin	<i>Marcel Leeuwerck</i>
26 Een Opex-bewoner vertelt over
zijn jonge jaren: Norbert Geryl	<i>Jeannine Laplasse</i>
29 Het Gerechtshof te Oostende (2)	<i>Alain Delahaye</i>
32 Koninklijke Oostendse Tennis Club (2)	<i>Etienne Pitteljon</i>
36 Afscheid van mijn vader	<i>Arthur Quaegebeur</i>
37 Een verteller is niet meer	<i>Redactie</i>
38 Het protestantisme in Oostende (6)	<i>Kurt Borgoo</i>
42 Oorlog mama? Wat is dat?	<i>Jaak Fonteyne</i>
44 Een gidsenschool te Oostende	<i>Omer Vilain</i>

STEUNENDE LEDEN 2006

*Danneel Guido
Degraeve Yolande
Deville Roger
Nuytten en Windels
Perdaens André
Romano Silvio
Van Audekerke Paula
Versluys Willy
Vigne André
Wouters Julius*

Het meest zonnige hoekje van Oostende heet Petit Nice. Daar vindt men ook het gelijknamige restaurant Petit Nice, op een boogscheut van het Casino. Gastheer Herbert en gastvrouw Cathérine zorgen ervoor dat u zich snel thuis voelt in een sfeervol kader. Kwaliteit, sfeer, service met een glimlach.

Albert 1 Promenade, 62b, 8400 Oostende • Tel. 059/80.39.28 • Fax 059/80.96.44 • www.petitnice.be

Driemaandelijks blad van
de OOSTENDSE
GIDSENKRING
LANGE NELLE vzw

18de jaargang
Nr. 2 - april - mei - juni 2006

Colofon

Eindredactie en correspondentie:
Leen Coene, Rietstraat 33,
8400 Oostende
gidsenkringoostende@i-com.be

Redactieleden:
Annie Storme, Etienne Pitteljon,
Marcel Leeuwerck, Piet Daman,
Jacques Fonteyne

Verantwoordelijke uitgever:
Etienne Pitteljon, Leopoldlaan 179
8430 Middelkerke

De medewerkers aan dit blad zijn
zelf verantwoordelijk voor de door
hen getekende bijdragen.
Overname mag mits
bronvermelding.

Vormgeving : Herman Moerman

Voorzitter: Leen Coene

Dispatching :
059 80 73 81 (fax en telefoon)

e-mail: lange_nel@hotmail.com

Rekeningnummer: Gidsenkring
Lange Nelle vzw
nr 380-0049184-76

Lid wordt U voor 15 euro per jaar
(Buitenland: 20 euro)
Gezinskaart: 20 euro
Steunend lid : vanaf 25 euro
Erelid : 50 euro

Ereleden en steunende leden
worden met naam vermeld in het
Gidsenblad.

Gidsenlokaal : Spaans Huisje,
Christinastraat 67, 8400 Oostende

Voorwoord

Beste Lezer,

Welkom in dit tweede exemplaar van het Gidsenblad 2006!

*Af en toe heeft een mens zo het gevoel dat grote mensen ons
helemaal achterlaten...*

*En op het gevaar af dat dit een boekje vol afscheid wordt,
moet en mag ik toch ook even aandacht vragen voor een
grote gids die we inderdaad met zijn allen goed gekend heb-
ben: Ere-Voorzitter van de West-Vlaamse Gidsenkringen, de
Heer Frans Vromman.*

*We kregen elk op zijn tijd in de gidsencursussen van hem
heuglijke lessen, over neo- en andere religieuze bouwwerken,
of was het over stoeten?...*

*Onze fantastische stoetenbouwer, gekend in vrijwel alle West-
Vlaamse gemeenten, verliet ons op Lichtmis, 2 februari
2006.*

*Tussen 1954 en 2003 werden door hem niet minder dan 251
stoeten uitgewerkt, waaronder de illustere Breughelstoet te
Wingene, de Praalstoet van de Gouden Boom te Brugge, de
Garnaalstoet te Oostduinkerke, de Reiefeesten te Brugge,...*

*Als Voorzitter van de West-Vlaamse werden de gidsen als ver-
eniging au serieux genomen.*

*Hoeveel lessen en voordrachten hij als kunsthistoricus op zijn
actief had valt niet te tellen.*

*Hij kreeg in 2002 de Prijs voor Letterkunde van de Provincie
West-Vlaanderen voor zijn essay over "Artus II Quellinus
(1625-1700). De belangrijkste beeldhouwer uit de 17de
eeuw."*

*Naast zijn boeken schreef hij tal van bijlagen voor meerdere
kranten en tijdschriften.*

*Zijn enthousiasme was mateloos, zijn nieuwsgierigheid nooit
ten einde, zijn gidsbeurten strevend naar perfectie.*

*Nu spreekt hij misschien zelf met Pieter Pepers, met beeld-
snijder Pieter Van Walleghem, zit mee aan tafel van
Quellinus en Hendrik Pulinx, en discussieert hij met de bis-
choppen Van Susteren en Carondelet wiens praalgraven hij
zo goed kende...*

*Vaarwel, Frans Vromman, we danken je, en begeleiden je in
een eeuwige stoet!*

Leen Coene, Voorzitter

ACTIVITEITENKALENDER

WEGENS HET BEPERKT AANTAL PLAATSEN
IN HET SPAANS HUISJE IS HET VOOR DEZE VOORDRACHTEN
NOODZAKELIJK IN TE
SCHRIJVEN OP HET NUMMER 0497/459.483

BOUWEN IN DE BELLE EPOQUE PERIODE

**Vrijdag 12 mei 2006 om 20.15 uur
in het Spaans Huisje.**

Voordracht door Alberta Van Asbroeck

Tengevolge van de industriële revolutie ontstond een nieuwe soort burgerij naast de oude adel. Deze elite wilde met volle teugen genieten, ze ontvluchtte de ongezonde steden op zoek naar natuur en naar alternatieven voor de dodelijke verveling.

Eind 18de eeuw ontdekte men de aantrekkingskracht van de zee en de badplaatsen maakten algauw furore. Badcultuur vroeg om badarchitectuur en rijke toeristen eisten een comfortabel verblijf. Naast luxueuze hotels kwamen de kustvilla's in trek. Weldra boden de toeristische wijken een kleurig en verrassend schouwspel. Gluren bij de burens is een must: de gelijkenissen tussen de Vlaamse, Nederlandse, Duitse en Franse kustarchitectuur zijn immers legio.

De "belle époque stijl" bestaat niet, maar in deze periode maakte men gebruik van een zeer gevarieerd aantal bouwstijlen. De eerste verwezenlijkingen sloten aan bij de klassieke bouwstijlen, iets later zocht men een gedurfder effect door te putten uit verschillende stijlen waarbij ook exotische elementen niet werden geschuwd. Anderen spiegelde zich dan weer aan de Engelse plattelandsarchitectuur. Tenslotte bracht vanaf 1892-1893 art nouveau echt vernieuwing zowel wat filosofie als materiaalgebruik betreft. De pioniers-architecten Victor Horta, Paul Hankar, Henri Van de Velde, Octave Van Rijsselberghe en Gustave Serrurier-Bovy bezorgden de Belgische architectuur wereldfaam.

Maar is er nog een toekomst voor onze belle époque kustvilla's anno 2006? Het behoud van wat nog rest is laveren tussen Scylla en Charybdis. Dikwijls geeft enkel bescherming zekerheid, maar ook daar duiken nieuwe tendensen op.

Vandaag delen overheid, eigenaars en kunstminnende burgers de verantwoordelijkheid om de getuigen van deze boeiende periode te bewaren en als cultureel erfgoed in de kijker te zetten.

*Leden: 1,25 euro; niet-leden: 2,5 euro.
Reserveren op nummer 0497 459 483. Er is plaats voor 28 personen.*

∅

BEZOEK ATELIER KUNSTENAAR

YVES VELTER

Zaterdag 17 juni 2006 om 10.30 uur

Yves Velter woont en werkt in Oostende. In zijn werk zoekt hij naar wegen waarin hij zijn zoektocht kan "verbeelden", beeldende kunst geeft hem die mogelijkheid. Het is een gegeven dat op verschillende niveaus werkt, herinneringen, ervaringen, bedenkingen, angsten, verlangens, metaforen, beeld, materialen,... komen met elkaar in contact en vormen een gelaagde constructie waarin de som veel meer is dan de afzonderlijke delen.

Het werk van Yves Velter zou omschreven kunnen worden als een enigmatisch alternatief op hetgeen hem treft en waar hij geen antwoorden op vindt. Hij formuleert autonome alternatieven binnen de traditionele artis-

tieke media. Een kunstvorm waarin begrip-
pen als bezwering, serendipiteit, ontoeganke-
lijkheid, sculpturale verglijdingen in verschil-
lende betekenislagen in zijn werk centraal
staan.

Hij boort in zijn eigen leefwereld naar deze
ervaringen, voorwerpen en metaforen die een
"geladenheid" bezitten. Gevoelswaarde heror-
dent hij als beeldcode . De kunstenaar
spreekt in termen van "ratiocorrecties" die
hem in staat stellen om via een eigen beeld-
code gestalte te geven aan het onbeant-
woordbare.

In tegenstelling tot wetenschap is kunst een
domein waar het maken van onconventionele
redeneringen mogelijk blijft. Zo duikt hij in
de wereld van een vrouw die leeft in een
opgesloten logica van brieven schrijven in
haar eigen codetaal. Deze intimistische
schrifturen ervaart Velter als een parallel met
de kunstwereld, waarbij de kunstenaar ook
codes creëert om zijn gedachtenwereld te
vertalen. Ook voorwerpen en materialen die

voorkomen uit andere origines en die gela-
denheid in zich dragen (het lichaam, aarde
uit de tuin van zijn ouders, gaatjeskarton,
kledij...) worden in zijn werk grondstof voor
zijn beelden.

*Het geleid bezoek vindt plaats op zaterdag
17 juni 2006 om 10.30 u. in het atelier van
de kunstenaar, Honoré Bergerstraat 42,
Oostende.*

Leden: 1,25 ero; niet-leden: 2,5 euro.

Inschrijven op het nummer 0497 459 483.

MORDAN

NATUURVLEES DOBBELAERE
Christinastraat 69 - 8400 OOSTENDE

Tel. 059/50 52 45 - Fax: 059/50 07 85

e-mail: denatuurwinkelmordan@skynet.be

(400 m² verkoopsruimte)

Openingsuren: 9.00 H. - 18.30 H.

Ook op zaterdag. Zondag gesloten

***De Natuurlijkste**
zaak van de kust!*

**GREEN
SLEEP**

**100% "NATUURLIJK"
SLAAPCOMFORT**
(200 m² toonzaal, 1e verdieping)

Dieetvoeding, VERSE natuur-, vegetarische en biologische voeding.

Hormonenvrij vlees (vzw. Plattelandsontwikkeling)

Voedingssupplementen en sportvoeding. Natuurlijke cosmetica.

150 kruidenpreparaten uit eigen labo!

DESKUNDIG ADVIES VAN 4 PARAMEDICI EN HERBORIST

DE HOOFDKERK VAN MARIAKERKE ONZE-LIEVE-VROUW-KONINGIN (3)

Marcel Leeuwerck

Na onze wandeling rond de kerk, staan wij terug op het voorplein.

Maar vooraleer de brede pui (die naderhand opzij een hellend vlak voor rolstoelen zal krijgen) op te stappen, mogen wij best eens bij de bepaling "architectuur" (en van kerken in 't bijzonder) stilstaan.

Tussen de vele uitingen van kunst geniet de architectuur de pole-position, niet alleen alfabetisch, maar vooral omdat zij als het ware alle andere kunstvormen omhelst. Mooie gebouwen mogen wij nooit alleen van buiten bewonderen, maar hun reden van bestaan ligt toch binnenin. Kijkt bijvoorbeeld een allochtoon zonder christelijke roots naar onze St. Petrus en Pauluskerk, dan ontwaart hij er een grillig bouwsel met twee tochtige torens, waaruit geregeld overdonderend klokkenspel losbarst. Voor de rest begrijpt hij er niets van. Pas binnen ondergaat de gevoelige bezoeker en de gelovige in 't bijzonder de betovering van het artistieke. Bij iedere passage langs een pilaar trilt een andere lichtspeling door de gewijde ruimte. Meteen voelen wij het wezenlijk verschil tussen architectuur en beeldhouwkunst. Beelden moeten met hun massa een deel van de ruimte innemen en indruk geven met hun geslotenheid. Holten in de sculptuur vergallen het monumentale karakter. De toerist ervaart dit wel bij het onvermijdelijke Vrijheidsbeeld te New York. Dit enorme "beeld" overdondert aanvankelijk tot de argeloze bewonderaar opeens tussen de plooiën van Vrouwe Liberty's kleed een luikje ziet opengaan en een bezoeker zijn kop uitsteken! Weg is meteen de artistieke ontroering! Het "beeld" is plots bizarre "architectuur" geworden.

Daarentegen ondersteunt het omhullende gebouw de eigenheid van het beeldhouwwerk, in de nissen buiten en nog meer binnenin waar de beelden op hun beurt, leunend tegen pijlers en kolommen, de lijnvoering van de architectuur beklemtonen.

Deze beschouwing geldt evenzeer voor alle andere takken van kunst. Het bonte glas-inlood van de ramen brengt stemming en kleur en filtert de verblindende zonneschijn. Schilderijen, op muren en op doek, samen met kalligrafisch geschreven bijbelteksten brengen in stilte wijding in de ruimte.

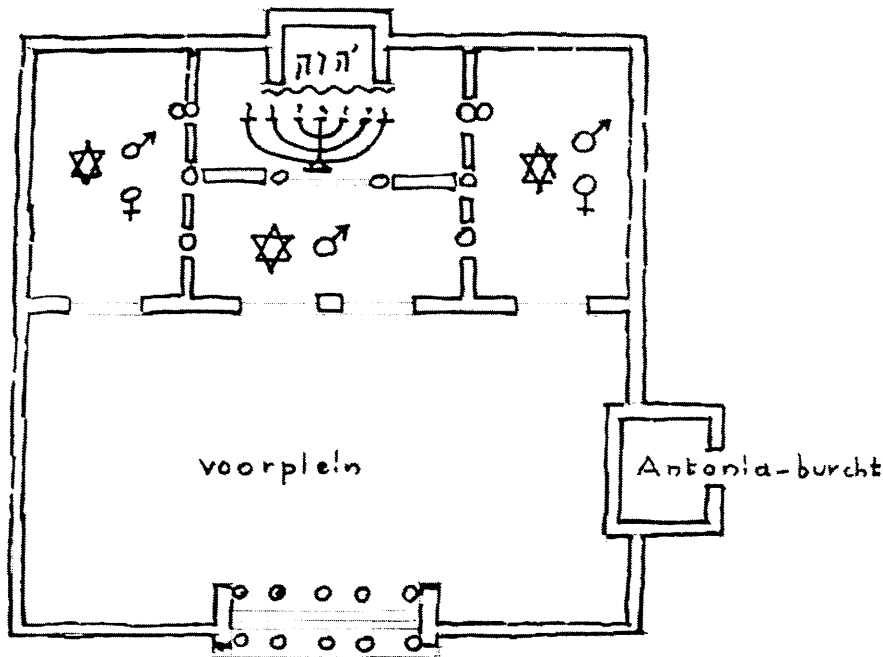
En de muziek dan !.. Waar galmt orgelspel plechtiger dan in een kerk, terwijl de akkoorden uit de vele registers tegen de gewelven weerkaatsen. Overal elders klinkt het orgel als een tingeltangel. Voeg daartussen de gemengde stemmen van de koren.

Zelfs marginale kunstvormen zoals de koperen lichtornamenten, geborduurde priestergewaden, verluchte zangboeken enz, brengen uitsluitend in een kerk de waardigheid op die past bij religieuze plechtigheden. Daarbij aanhoort de kerkganger de gewijde welsprekendheid van de kansel en ondergaat dit unicum voor onze zintuigen: de opkrinkelende wierook.

Burgerlijke en nutsgebouwen ontberen deze artistieke volheid. Zelfs andere religieuze gebouwen zoals antieke tempels en moskeeën ademen nooit zoveel verscheidene kunst uit.

Jawel, de architectuur verdient eerlijk haar titel: "moeder van de kunsten" en dat nergens beter dan in de kerken die onze dorpen en steden sieren.

Waaruit bestaat evenwel de bestaansreden van deze talrijke kerken? Die horen wij meteen in de namen zelf en wij ontdekken zo twee benaderingen. Enerzijds in de latijnse naam: "eglesia", die doorleeft in de romaanse talen (F: église; It: chiesa; Sp: iglesia enz). Die werden vervormd uit het Griekse: "ekklesia" met de betekenis: "kudde of verzameling". Een kerk dient inderdaad altijd tot vergadering voor de gelovigen. De andere benadering schuilt in het Noord-Europese woord "Kerk", ook uit het Grieks vervormd van "Kuriakon" of het "Huis van de Heer",

waar de gelovige het Goddelijke ervaart, zoals ooit de Israëlieten onder koning Salomon in de Tempel te Jerusalem. Het grondplan van de kerken verwijst trouwens nog in principe naar dat drieduizend oude ontwerp, waarvan de Bijbel ons de bouw in bijzonderheden beschrijft. De schets toont alleen de grote lijnen.

Op een terrein van ongeveer een hectare op de Sionberg verzamelde jaarlijks het Joodse volk, maar ook andere volkeren (de gojim) waren daar toegelaten en er heerste een gezellige drukte. De Romeinen beseften later maar al te wel dat mogelijke opstanden uitgerekend daar zouden opbloeien en zij hielden het plein zeer alert in het oog vanop de toren van de Antonius-burcht, een soort gendarmeriepost.

De sfeer van permanente handelsfoor bleef evenwel begrensd tot de helft van het terrein, waar een muur met meertalige waarschuwingen uitsluitend gelovige joden doorliet, vrouwen zowel als mannen. Maar het sterke geslacht kreeg in deze exclusieve helft bovendien het binnenste kwart voorbehouden. Dat moesten zij nog delen met het "Heilige" waar priesters en levieten hun taken volbrachten aan de altaren en de "Menorah" of zevenarmige kandelaar. Daarop brandden zonder onderbreking de zeven olielampjes voor het hart van de Tempe, het "Heilige der Heiligen", een lokaaltje van niet meer dan twee bij twee meter, afgesloten

door de beroemde "voorhang". Slechts éénmaal per jaar mocht een priester van hoge rang dit tabernakel betreden om er een wierrookoffer op te dragen.

Die karakteristieke deling van de Tempel in ruimten met afnemende groottes maar met stijgend sacraal belang vinden wij ook terug in de katholieke kerkgebouwen, in combinatie met dat andere karakter van

vergaderruimte. Beide dimensies verkregen beurtelings de klemtoon bij de elkaar opvolgende bouwstijlen. Moderne kerken ervaren wij nog alleen als een grote ruimte met ergens opzij een soort tribune voor het altaar, terwijl het klassieke grondplan opgebouwd is uit:

a: een voorhof of kerkplein voor de sociale contacten, maar dat nu meestal gedegene-reerd is tot een banale parking.

b: het (meestal driebeukige) kerkschip, met de lagere zijbeuken voor het "gewone" volk en de hogere en heldere middenbeuk voor de burgerij, die er haar plaatsje voorbehoudt op de eigen bidstoel met fluwelen overtrek en waarvoor zij jaarlijks huur betaalt.

c: meer vooraan de banken met snijwerk voor de heren van de Kerkfabriek.

d: voorbij de communiebank het presbyterium met het altaar en de koorbanken voor de geestelijkheid.

e: op het altaar het tabernakel met het Allerheiligste.

Te Mariakerke vinden wij in de grote kerk al deze onderdelen terug, maar de zijbeuken versmallen tot toegangspaden.

De architect Smis ontwierp ook een zeer ruim koor, met kathedraalallures. De liturgische vernieuwing bracht sedertdien het altaar dicht bij het volk, zodat nu achter de celebrant een nutteloze leegte gaapt.

In een volgend hoofdstuk bekijken wij nader al deze afdelingen en hun versieringen.

EEN OPEX-BEWONER VERTELT OVER ZIJN JONGE JAREN: NORBERT GERYL

Jeannine Laplasse

Ik werd geboren op 7 april 1931 in de Franciscusstraat in Oostende. Vader François was visser en mijn moeder was een boeren-
dochter uit Gistel. Zij deed het huishouden.

Samen kregen zij twaalf kinderen. Vijf jongens en zeven meisjes. Ik was het zesde kind.

De levensomstandigheden in het visserskwartier waren in die tijd nog zeer bedroevend. Veel grote gezinnen leefden op te kleine kamers soms in ongezonde kelderwoningen. Zo kregen wij in 1937 van 'De Oostendse Haard' een woning aangeboden op de Vuurtorenwijk, beter gekend als 'den OPEX'. Wij gingen wonen op de hoek van de Schietbaanstraat nr. 66 en de J. Diericksenstraat in 'den Oude Blok'.

Het hoeft niet gezegd dat dit een enorme verbetering was voor ons groot gezin. Onze moeder was een ware goochelaarster in het maken van pap met alle mogelijke groenten die ze kon bemachtigen

en van koolrapen werden frieten gemaakt.

Een onzekere tijd brak aan. Op 10 mei 1940 kregen wij de inval van de Duitsers in Oostende en zo startte de grote uittocht op de Vuurtorenwijk. Veel vissers vluchtten met hun boot naar Engeland. Moeder dacht er ook eerst aan de plas over te steken. De bewuste dag brak aan, samen met haar kinderrijk gezin stak zij "den Boulevard" (toen nog Congolaan/Koninklijke Baan) over. Op de H. Baelskaai keek moeder aandachtig naar het schip dat ons zou overbrengen, dacht even na en zei toen: "Kom, wij gaan terug naar huis". Dit was de eerste keer dat ik als jonge snaak over "den Boulevard" kwam.

De wijk werd op 28 mei door de Duitsers bezet. Begin '41 werd "De Oude Blok" en de Stadsschool door de Duitsers ontruimd. "Den Pit" (Spuikom) werd een landingsbaan voor watervliegtuigen en rondom werd een betonnen baan aangelegd. Kortom wij zaten in het midden van een "Sperrgebiet". Wij kregen met ons gezin een onderkomen in een leegstaand huis in de

Aimé Liebaertstraat nr 21. Later hebben wij vernomen dat dit het huis was van Henri Van Acker die met zijn gezin naar Engeland was gevlucht. Er waren ook bewoners die door de Duitsers gedwongen werden naar het binnenland te verhuizen. Als ik zo terug denk dan waren er tijdens de oorlog nog maar 250 inwoners op de wijk. Zo herinner ik me een schooljaar waar maar acht kinderen in de klas zaten.

In het begin van de oorlog werden mijn broers en zussen jonger dan 10 jaar ondergebracht op een boerderij boven Antwerpen. Ik was net 10 jaar en mocht jammer genoeg niet mee. In hun nieuw onderkomen hebben zij aan eten en kledij niets te kort gehad. Voor de andere kinderen die hier gebleven waren, was het minder rooskleurig. Ik moet toegeven dat tijdens deze donkere periode onze toenmalige Pastoor Vanden Abeele (1941 tot '52) en de zusters van St. Jozef zich zeer verdienstelijk hebben gemaakt. Als jonge kerel zong ik op het oksaal in de noodkapel van het zusterklooster terwijl zuster Julia het orgel bespeelde. Als beloning kreeg ik een dik besmeerde boterham met rabarberconfituur erop. Mijn Plechtige Communie heb ik gedaan in een kostuum gekregen van Winterhulp. Het bestond uit een kostuumvest, een korte broek en een "schietbroek" (poefbroek). Na mijn 6de leerjaar wilde ik ook mijn steentje bijdragen om wat geld te verdienen. Zo ben ik mij gaan aanbieden bij "Dikke Jef" in het "Kanon Hotel" op de Vindictivelaan. Deze Duitse officier verdeelde het werk. Ik werd ingezet bij de afdeling "Pit en Stake" in Klemskerke.

Op 9 september '44 werd Oostende bevrijd door de Canadezen. Vanaf 28 september verliep de ontscheping van de geallieerden ook langs de havenkant van de Vuurtorenwijk. Ik herinner me nog de veel gepantserde voertuigen, proviand en voorraden brandstof die via de Oostendse haven aangevoerd werden. Dit tot de heropening van de Antwerpse haven. Als jonge gast zag ik die gepantserde voertuigen opgesteld staan langsheen de Congolaan, van aan de Voorhavenbrug tot aan het Militair Hospitaal.

Eens de geallieerden landinwaarts waren getrokken ging ik met enkele vrienden kijken

wat ze achtergelaten hadden. Wij vonden veel lege vaten van brandstof en jerry-kannen. Met de gevonden buit knutselden wij een vlot in elkaar en konden op "De Pit" bootjevaren.

Kort na de oorlog werd er voor het eerst een vakantiepatronaat georganiseerd. Ik was bij de eersten om mij aan te sluiten. Er werd een tombola georganiseerd en wie het meest loten verkocht kreeg zijn uniform gratis. Ik verkocht er het meeste..

Hiernaast ziet u mij in uniform, iets waar ik zeer fier op was. Wij herkennen ook nog

Lucien Verleene en Henri Goutsmit (rechts op de foto). Maar ook aan die tijd kwam een einde. Ik ging les volgen aan de Paster Pype Visserijschool en op mijn 15de zat ik al op zee. Later heb ik nog avondschool gevolgd, zo heb ik mijn diploma van machinist ter zeevisserij behaald.

Ondertussen begon het bij mij te kriebelen om uit te gaan, dus tijd om een meisje te versieren. Mijn uitverkorene was Agnes Van Houcke, "een zeer snelle dochter" (mooie) van café "In de Panneboot" gelegen op het Pauluspleintje. (Dit café bestaat nu nog, het is gelegen naast het "Kroegske" met monster op het dak). Wij dansten allebei graag en deden dit in café "t Zal wel gaan" naast de Paster Pype Visserijschool.

Als ik nadenk over hoeveel geduld ik soms had om haar buiten te krijgen, dan vind ik dat onze jeugd nu geen geduld meer heeft. Zij breidde de "kuls" voor de visnetten en omdat het wat rapper vooruit zou gaan hielp ik de breinaalden vullen. Dit was geen aangename klus: de houten naalden moesten dubbel gevuld worden en op de duur had ik

blaren op mijn handen door het wrijven van die ruwe bruine touwgarens. Ik vulde zoveel breinaalden tot haar houten bak goed gevuld was. Dan mocht ik van mijn aanstaande schoonmoeder mee aanschuiven voor het avondeten. Zo kwam ik eens thuis en mijn handen lagen weer open. Mijn moeder vroeg bezorgd wat mij was overkomen. Ik vertelde haar (zonder blozen) dat ik tegen een "buisenstoof" was gestoten en mij had verbrand. Waarop mijn zuster mijn geheime liefde en de ware toedracht van de blaren aan moeder vertelde.

In 1951 besloten wij te trouwen. Er werd een datum vastgelegd en ik bleef een zeereis thuis om ons appartement klaar te maken. Doch ik had pech. Mijn aanstaande schoonvader, ook een visser, liep met motorpech Engeland binnen. De datum werd tot driemaal toe verplaatst. Het resultaat was dat wij gehuwd zijn de laatste dag dat ik verlof had. Het werd een gezellig samenzijn in kleine familiekring.

Wij gingen wonen op 'den OPEX' in de Th. Vanloostraat nr 7. Wij kregen samen twee flinke zonen: André en Daniel. Ik ben niet in de visserij gebleven. Rond 1955 ging ik werken bij Baggerwerken Decloedt. Van dan af kreeg ik de luxe regelmatig in het weekend thuis te zijn. Mijn zonen speelden voetbal bij de miniemen van het KVGGO of kortweg "'t Végé". Ik werd hun trouwste supporter. De wekelijkse trainingen en match gingen door op het voetbalveld gelegen in de buurt van de watertoren over "den Boulevard" (Koninklijke Baan). Elke match werd door de vaders nog eens overgedaan in het clublokaal: café "De Nieuwe Vuurtoren" bij de Witten Mestdagh (hoek Th. Vanloostraat en Dr. Edw. Moreauxlaan). Als gevolg van mijn enthousiasme werd ik tot "*delégé*" aangesteld.

Op oudejaarsavond en met OPEX-kermis (halfweg juni) zorgden de caféuitbaters voor een eigen huisorkest. Hun twee zonen en dochters bespeelden elk een instrument en ambiance was er altijd. "Den Witten" had nog een taxibedrijfje dat goed rendeerde met het naar huis brengen van vissers die uit zee kwamen. De verkoopdag van hun visvangst was bijzonder lonend voor zijn taxibedrijf. Zo

had hij vrijgezellen die op IJsland vaarden en met hun vers drinkgeld en loon waren zij de koning te rijk. Er waren vissers die van de taxi gebruik maakten om op cafébezoek te gaan en de taxi lieten wachten. Dat de teller doorliep, kon hen niet schelen. "Den Witten" zijn twee zonen zijn later ook taxichauffeur geworden en zijn op de wijk goed gekend.

Naast "Den Witten" had je café "In de Nieuwe Werf". Achter de toog stond Margriet Vanberwaer. Zij hield vroeger aan het 3de dok in Oostende een café open "In de Werf". Wanneer in 1948 de scheepswerven naar de Vuurtorenwijk werden overgeheveld is zij mee verhuisd. Het café heette nu 'In de Nieuwe Werf'.

Mijn vrouwtje heeft tot in 1972 een viswinkel uitgebaat rechtover het S.E.O.gebouw in de Th. Vanloostraat. Daarna zijn we naar de Van Hembdenstraat verhuisd.

Als ik terugblik dan mag ik zeggen dat ondanks de oorlog en de weinige luxe in mijn jeugdijaren, het een goed leven was. Volop geniet ik nu van mijn pensioen en ik ga regelmatig een kaartje leggen. Het is alleen jammer dat mijn gezichtsvermogen zo snel achteruit gaat. Ik kom graag onder de mensen om een babbeltje te slaan. Nu ik meer tijd heb, is het interessant om eens goed om me heen te kijken. Zo zie je de samenhang van vroeger verdwijnen. Als ik op een zondagmorgen bij de bakker binnenstap en spontaan een goede dag geef aan de aanwezigen, word ik scheef bekeken. Spijtig vind ik dat, een goede dag kost toch geen moeite.

HET GERECHTSHOF TE OOSTENDE (2)

Alain Delahaye

Opmerkelijk is dat de bouw van het Gerechtsgebouw toevertrouwd werd aan de stad Oostende en door haar technische diensten gecontroleerd werd, daar waar de betalingen via het ministerie van Justitie gebeurden.

Vermoedelijk moet de verklaring hiervoor gezocht worden in het feit dat de grond waarop dit gebouw werd opgericht, toebehoorde aan de stad Oostende.

Het gerechtshof was afgewerkt op de vooravond van de Tweede Wereldoorlog. Het gebouw was klaar om de gerechtelijke diensten te ontvangen.

Nochtans zou het gebouw toch nog eerst een gedeelde bestemming krijgen.

Op 28 mei 1940 brandde het stadhuis op het Wapenplein uit.

Aangezien het vredegerecht en de rechtbank van koophandel in een gebouwtje in de Witte Nonnenstraat gehuisvest waren en dit gebouw aan het stadhuis paalde, werd dit eveneens met dezelfde brand volledig verwoest. Het volledig archief van beide rechtscolleges ging in de vlammen op. Ingevolge die brand hadden het vredegerecht en de rechtbank van koophandel geen onderkomen meer zodat zij onmiddellijk (medio mei 1940) hun intrek namen in het nieuw gerechtsgebouw.

De stadsdiensten die zich in eenzelfde situatie bevonden volgden het voorbeeld van de Vredegerecht en de rechtbank van Koophandel en ook zij namen hun intrek in het nieuw gerechtsgebouw.

Aldus zou het nieuw gerechtshof van in het begin dienst doen én als stadhuis én als gerechtshof.

In de kelders van het gerechtsgebouw vindt men op heden nog een paneel terug dat de toenmalige 'wegwijzer' was, met volgende vermeldingen:

1e verdiep: Deurwachters, Burgemeester, Huwelijkszaal, Schepenen, Stadssecretaris, Openbaar onderwijs, Onderzoeksraad voor de zeevaart, Bevolking: kiezerslijst, inschrijvin-

gen, pensioenen, Burgerlijke stand, Financiën, Politie Centrale afdeling.

Gelijkvloers: Vredegerecht, Koophandelsrechtbank, Werkrechtvaard, Stadskas, Politie: reispassen, burgerdeugd; 8e bureau, Secretariaat, Cond; Wegen; Havendienst.

Het is pas na de voltooiing van het nieuw stadhuis (gebouwd in de periode 1956-1958) dat de stadsdiensten het gerechtsgebouw zouden verlaten.

In het kader van de Oostendse architectuurgeschiedenis blijft de bouw van het gerechtsgebouw in de schaduw van andere meer prestigieuze projecten zoals de bouw van het Thermae Palace (1930-1933), de Zeevaartschool (1931), de Kursaal (ingehuldigd in 1953), het Postgebouw (in gebruik genomen in 1954) en het Stadhuis (1956-1958).

E. BESCHRIJVING VAN DE LIGGING

Het huidig gerechtgebouw staat op de plaats waar begin van de 19e eeuw de fortificaties waren.

Het terrein behoorde toen toe aan het "Gouvernement der Nederlanden" Domein van de Staat.

Later werden deze gronden overgemaakt aan de Stad Oostende en op dit terrein kwamen de gasinstallaties. Deze installaties stonden in voor de gas-, stoom- en electriciteitsproductie. Het perceel paalde oost aan de Werfstraat (thans H. Serruyslaan), west aan de Stockholmstraat (thans E. Beernaertstraat) en zuid aan de Zuidstraat (thans de Vindicvelaan).

Naar verluidt zouden er zich in de achtertuin van het gerechtshof nog ondergrondse gasleidingen bevinden...

Op 15 oktober 1968 maakte de Stad Oostende de grond met het gerechtsgebouw over aan de Belgische Staat (Regie der Gebouwen).

Het perceel waarop het gebouw staat, is thans op het kadaster gekend onder de sectie

A van de 1e afdeling, nummer 1651/n/12 met een grootte van negentien are dertig centiare. Het paalt noord aan de E. Beernaertstraat, oost aan het Canadaplein, en zuid aan de Vindictivelaan.

Volgens de informatie van het kadaster werden de bouwwerken van het gebouw beëindigd in 1939.

Dit gerechtsgebouw als monumentaal bouwwerk is nauwelijks omringd door groen. Rondom het gebouw zijn er woonhuizen en vooraan zijn er parkeerplaatsen.

De afwezigheid van (groene) ruimten komt het gebouw niet ten goede. Het gerechtsgebouw zou beter tot zijn recht komen ware het ingeplant in een park of door groene partijen omzoomd geworden.

F. BESCHRIJVING VAN HET GEBOUW

1. Inleiding

Het gebouw is een U-vormige constructie.

De voornaamste gevel bij dergelijke constructie is vaak de gevel gelegen aan de horizontale zijde binnen de U en palend aan de binnenkoer. Denken we aan het Hotel Soubise in Parijs.

Bij het gerechtsgebouw is het anders. Daar is de voornaamste gevel, de gevel gelegen eveneens aan de horizontale zijde, maar buiten de U.

Het gebouw werd volgens de klassieke bouwtechnieken opgetrokken.

Bij de navolgende beschrijving van het gebouw worden achtereenvolgens de volgende aspecten behandeld: de stijl, het grondplan, de gevels, de afwerking.

2. De stijl

Volgens N. Hostyn is de bouwstijl als volgt te omschrijven: "hun gezamenlijk concept sloot niet (zozeer) aan bij de lineaire en blokkige bouwstijl van die tijd (gekend als "nieuwe zakelijkheid") noch was het een uitvloeisel van het art-deco" (N. Hostyn "Het gerechtshof" l.c. p 17).

Het gebouw behoort duidelijk tot de moderne architectuur. Het is sober met lange verticale ramen waardoor het "blokachtig" effect wordt verzacht. Deze lange rechthoekige ramen over meerdere verdiepingen herinneren aan art deco kenmerken.

Op dit vlak bestaat er enige gelijkenis met een aantal gebouwen van dezelfde periode zoals onder meer de Sint-Augustinuskerk te Vorst (van Leon Guiannotte), met de Eeuwefeestpaleizen te Brussel (van Neck 1935), met de Normaalschool te Antwerpen (Van Averbeke 1929-1930) of nog met het stationsgebouw te Brugge (Van Kriekinghe 1936).

Het gerechtsgebouw te Oostende kan beschouwd worden als een typisch product van het interbellum. In de architectuur zoekt men een nieuwe stijl waarbij het functionalisme primeert. De langwerpige ramen met een imponerende omlijsting geven een duidelijke verticale lijnindeling. Deze verticale lijnen breken de brede horizontale lijn van de bouwlagen. In deze combinatie wordt het ene door het andere verzacht.

Maar deze mildering belet niet dat door die lange rechte lijnen - zowel verticale als horizontale lijnen - het gebouw een streng uitzicht blijft behouden.

Misschien was dit uiteindelijk de bedoeling van de ontwerpers. Het gerechtsgebouw moest ontzag wekken en indruk maken.

Bij het zicht van dit geometrisch spel van rechte lijnen en rechthoeken in dit gerechtsgebouw, kan men zich niet van de indruk ontdoen dat de ontwerpers beïnvloed werden door het rationalisme van De Stijl. In deze kunststroming waren vooral de primaire elementen zoals rechte lijnen, rechthoeken en kubussen toonaangevend (zie Catteeuw A. o.c. p 47).

3. Grondplan

Het gebouw is zoals reeds gezegd, een U-vormige constructie, met vooruitspringend middendeel (risaliet) en met uitspringende hoeken.

Oorspronkelijk had men nog twee bijkomende vleugels voorzien, namelijk een bibliotheekvleugel langs de kant van het stadhuis en een vleugel voor de Kamer van Koophandel aan de kant van de zee. Om budgettaire redenen werden deze uitbreidingen geschrapt.

4. Gevels

1/De voorgevel

De voorgevel is opgetrokken in Nieuwpoortse

baksteen.

De raamprofielen in ceramiëk werden gemaakt door de firma Helman te Brussel.

Kijkt men naar de voorgevel dan onderscheidt men in de horizontale opbouw twee bouwlagen, afgezien van de kelderverdieping: nl het gelijkvloers en het verdiep.

In de verticale analyse komt de symmetrische opbouw duidelijk naar voor.

De hoeken zijn licht vooruitspringend met drie raamtraveeën, de inkom springt nog meer vooruit, ertussen is er de verbinding met vijf raamtraveeën.

Elk raamtravee bestaat uit twee ramen, die op hun beurt ingedeeld zijn in telkens zes rechthoekige vensterruiten. Dit laat een maximale lichtinval in het gebouw toe.

Elk raamtravee is omlijst met niet-versierde keramiëk.

De elf-treden-ingangstrap, uitgestrekt over drie inkomdeuren, moet de waardigheid van het gebouw benadrukken.

Het lijkt wel of het de bedoeling was dat hij die het gerechtsgebouw binnenstapte, deze trappen moest opgaan, en in deze vermoeiende klim beseffen dat hij ootmoedig voor vrouw Justitia zou verschijnen...

Op de voorgevel links van het gebouw werd een gedenkplaat aangebracht met volgende inscriptie:

"Ontwerp

M. Vancoillie stadsing. arch.

S.R. Smis

F. Vanlaere, architecten

Aannemer: Ph. Clicteur"

Op de voorgevel rechts van het gebouw werd eveneens een gedenkplaat aangebracht met volgende melding:

"Op 11 september 1938 werd deze steen gelegd door de heer August Balthazar, minister van openbare werken, in aanwezigheid van de heer Hendrik Baels, gouverneur van West-Vlaanderen, de heer Dr Edw. Moreaux, burgemeester, Heeren schepenen Em. Vroome, J. Peurquaet, F. Edebau, E. Van Glabbeke, Heer M. Surmont stadssecretaris."

De voorgevel is versierd met het keramisch bas-relief ontworpen door de beeldhouwer Jozef Cantré.

Sommige stellen dat in die periode van monumentale kunst er murale kunst hoorde bij dergelijke grote gebouwen en dit onder de vorm van halfverheven beeldhouwwerk. Dit had dan tot doel de geheelheid van het muurvlak te verlevendigen (zie Bekaert Geert O.C. p 32). De overheid was toen van mening dat in de bouwkunst ook murale esthetiek moest geïntegreerd worden. Hierbij werd vooral gedacht aan halfverheven beeldhouwwerk waardoor de grote muurvlakken van de functionele architectuur zouden verzacht worden (M. Dubois, l.c. p 34).

Dit bas-relief van het gerechtsgebouw is opmerkelijk omdat het sommige positieve voorstellingen in een negatieve vorm uitwerkt, waardoor - bij zonlicht - een onverwacht spel van licht en schaduw ontstaat.

(Wordt vervolgd)

Publiciteitstarieven

Gidsenblad

"Lange Nelle"

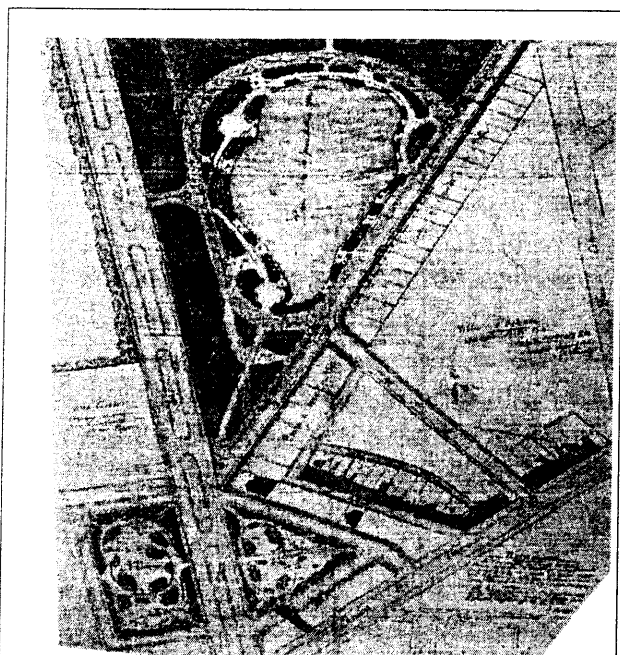
1/1 A4-blad = € 75

1/2 A4-blad = € 50

1/4 A4-blad = € 25

KONINKLIJKE OSTEND TENNIS CLUB (2)

Etienne Pitteljon

Ontwerp van E. Lainé voor de parkaanleg langs de Koninginnelaan in Oostende, 1903.
Brussel. Archief Koninklijk Paleis, KPT 2073

Het clubhuis (in rustiek Vlaamse stijl) is een ontwerp van de Oostendse architect André DANIELS. De plannen werden uitgevoerd door de lokale aannemers Van Rolleghem en Ingelbrecht.

De nieuwe moderne inrichting bevatte o.a.

- ondergronds: verschillende lokalen voor het onderbrengen van de praktische diensten, een magazijn en lokalen voor andere sporttakken die konden gebruikt worden bij plotse weersveranderingen;
- gelijkvloers: een centrale hall, een bar en terrassen die het paviljoen omringden;
- verdieping: kleedkamers voor dames en heren, douches en lavabos;
- onder het dak: een zaal voor meerdere pingpongtafels.

Op 11 juli 1936 werd het Club House van het City Park plechtig geopend in aanwezigheid van meerdere personaliteiten: de Heren Serruys en Edebau vanwe-

ge de stad Oostende en de Heren Borman, Sigard, Watson en Cousin van de Lawn Tennis van België.

Ter gelegenheid van de opening van het clubhuis werd aan OTC de organisatie toevertrouwd van de wedstrijd België-Engeland. Aan deze wedstrijd - gepland op 4 en 5 augustus - zouden de belangrijkste Engelse tennisspeelsters deelnemen.

De club telde toen 20 terreinen, de grond was eigendom van de Koninklijke Stichting. De installaties werden in concessie gegeven aan Ostend-Plage die ook concessionaris was van de badinstallaties en de tenten op het strand.

Het valt niet te ontkennen dat de tennis-sport in die jaren vooral een aangelegenheid was van goeude Franssprekenden. Dit was ook zo voor OTC.

Norbert Asseloos was de zaakvoerder en zijn echtgenote was verantwoordelijk voor de bar.

Door vader N. Asseloos werden collectieve tennislessen gegeven. Van 1936 tot 1954 was advocaat August Borgers voorzitter van de club.

Tijdens de tweede wereldoorlog werden de installaties van OTC bezet door de Duitsers.

De kleedkamers werden omgevormd tot slaapkamers en de OTC-leden mochten slechts vier terreinen gebruiken.

De rest was voor de Duitsers die zich daarmee in conditie wilden houden.

Op 25 september 1944 verlieten de Duitsers de instellingen voorgoed.

EVOLUTIE

Eerste titel

Na de oorlog werd Guy Descamps sportief secretaris van OTC en hij organiseerde meteen interclubwedstrijden.

Het was meteen een schot in de roos: de herenploeg van OTC behaalde in 1946 het Westvlaams kampioenschap in vijfde afdeling met Luc Chatlen, Verhaeghe de Naeyer, Guy Descamps, Jacques Pottier, Louis Vanhonsbrouck, Jacques Bonnevie en André Vandebroek.

Ieder jaar organiseerde OTC een internationaal toernooi met tussendoor toernooien waarin de beste proftennissers deelnamen.

In 1954 werd Guy Descamps bevorderd van secretaris tot voorzitter. Hij bleef ijveren voor het organiseren van interclubs. In 1955 werd OTC zelfs kampioen van België in vijfde afdeling met o.a. Jacques Pottier, Guy Descamps, Louis Vanhonsbrouck, Gerard Blanckaert, Roger Lagrou en John Beuselinck.

In de jaren 1959-1960 kwamen er strubbelingen: naast OTC speelden nog twee andere clubs op de terreinen aan de Koninginnelaan, namelijk Nelto en Mercator.

De enen waren meer franstalig gericht, de anderen meer nederlandstalig en nog een derde groep bestond hoofdzakelijk uit jongeren.

Jan Piers, nauwelijks één jaar burge-meester, trad op als bemiddelaar, hij slaagde erin de drie clubs het onzinnige van hun houding te doen inzien.

De drie clubs werden weer één in 1960: Ostend Tennis Club, dat voortaan een eigen statuut kreeg, in de vorm van een naamloze vennootschap.

Dit was meteen het einde van de rol van Ostende-Plage in de tennisclub.

De eerste voorzitter van de NV Ostend Tennis Club was Charles Heilman die in deze functie bleef van 1960 tot 1965.

Hij werd opgevolgd door:

- Luc Decrop (1965-1970)
- André Piers (1970-1972)
- Piet Crauwels (1972-1976)
- Luc Vandenberghe (1977-1981)
- John Beuselinck (1981 -)

De jongste drie decennia wordt tennis als een van de snelst evoluerende sporten

aanzien, zowel naar kwantiteit als naar kwaliteit.

Op de jaarvergadering van de Vlaamse Tennisvereniging in februari 1991 werd meegedeeld dat er voorheen nooit zoveel spelerslicenties afgeleverd werden en dat West-Vlaanderen voor het eerst de kaap van de 15.000 federaal aangeslotenen overschreed.

Hetzelfde overkwam OTC.

De club telde vele jaren geleden nooit meer dan 100 leden. In de jaren 1970 was het ledenaantal zelfs gedaald tot 50, maar in 1991 telde men circa 500 leden (waaronder een groot aantal jeugdleden). OTC ondervond in de jaren 1980 wel enige concurrentie van de nieuw opgerichte SUN TC, maar alles viel terug in de plooi toen een aantal tennisterreinen in het sportpark de plaats moesten ruimen voor het bouwen van een basketbaltempel.

De club was financieel gezond, zijn fraaie infrastructuur verbeterde er voortdurend op, de kwalitatieve competitiesport werd met het recreatief clubkarakter gecombineerd en er werd hard werk gemaakt van de jongerenopleiding.

In 1976 werd Dannick Minne sportsecretaris. Met instemming van de Raad van Bestuur koos hij in 1980 voor een voltijdse loopbaan bij OTC.

De OTC manier van organiseren staat model voor de clubs die een toernooi van omvang organiseren. Een referentie voor Dannick Minne, die dan in 1984 voltijds manager werd.

Toen het roer werd overgenomen door D. Minne, telde de club amper 75 leden.

Door een intense democratisering verwezenlijkt door o.a.:

- het geven van gratis tennislessen (met het stadsbestuur werd een overeenkomst bereikt waarbij in alle gemeentescholen tennislessen werden gegeven)
- het oprichten van een voetbal-, basket- en hockey club

bedroeg het ledenaantal in 1979 reeds 300 leden.

Afgegaan op de sportieve successen (in 1990 en 1991 nationaal kampioen bij de dames) en de geestdriftige kwantitatieve terreinbezetting, zat de club meer dan goed.

Verwezenlijkingen 1992

Omwille van:

1° het toenemend aantal tennisbeoefenaars

2° de verdwijning van enkele tennisvelden in het Stedelijk Sportcentrum

3° de uitwijking van tennisliefhebbers naar Middelkerke en Gistel om hun sport in de winter binnenshuis te kunnen beoefenen

ijverde OTC sinds 1979 voor de bouw van een overdekt sportcomplex.

In een eerste fase begonnen onderhandelingen met de Koninklijke Schenking om een overdekt tennis- en polyvalent sportcomplex op te richten op de gronden van het voetbal- en hockeyveld langs de Koninginnelaan.

Na een aantal jaren van grote inspanningen bleken noch de Koninklijke Schenking noch het stadsbestuur te vinden voor een nieuwbouw op deze gronden.

Die weigering viel aanvankelijk niet in goede aarde maar bleek later, ook voor OTC, een goede beslissing te zijn geweest.

Inmiddels had het OTC-bestuur haar oog laten vallen op een braakliggend terrein aan de Leffingestraat ter hoogte van de Rijks Basisschool Vogelzang (RBS).

In een eerste fase werd gepoogd deze gronden te kopen van de eigenaar, de Autonome Raad Gemeenschapsonderwijs (ARGO). Een aankoop van deze gronden ging echter niet door.

Tussen OTC en de ARGO kwam het - onder de stuwende kracht van OTC-manager Dannick Minne - wel tot een erfpachtovereenkomst van driemaal 33 jaar. OTC zou de volledig investering van de bouw (geschat op 40 miljoen frank) op zich nemen en de schoolgemeenschappen Rijks Basisschool en het Hoger

Rijksinstituut Paramedische Beroepen (HRPBO) zouden er beschikken over een sportzaal.

De plannen voorzagen in vier tennisterreinen en een polyvalente sportzaal met nogmaals 2 tenniscourts met de speciale "plexi-pave" vloerbekleding, kleedkamers, een bar-restaurant, een tennisshop, bureau- en vergaderruimte.

De werken gingen officieel van start begin juni 1992 en dienden voltooid te zijn tegen 28 september 1992.

Ter gelegenheid van de officiële eerste steenlegging (in feite betrof het hier het inheien van de 86ste paal van de in totaal 112 palen) kondigde de voorzitter van de Vlaamse Tennis Vereniging (VTV) Roger Tourlamain aan, in de zomer van 1992 een 25.000 dollar tornooi naar Oostende te halen.

Er dient ook te worden vermeld dat - gedurende de bovenvermelde onderhandelingen - SUN TC van het stadsbestuur de exclusiviteit verkreeg om in hun instellingen op het Schorre tennis in Oostende te organiseren.

Gelukkig voor OTC bleek al vlug dat SUN TC-tennis geen succes was en het kwam tot een overeenkomst met Dhr. R. Van Moerkerke om van de SUN TC installaties een basketbaltempel te maken en het tennisgebeuren te Oostende aan OTC over te laten.

Dat het OTC niet aan ambities ontbrak, getuigen de vernieuwingen binnenin het clubhuis die eveneens in 1992 werden verwezenlijkt namelijk:

- het maken van een nieuwe ingang
- verplaatsen van de ingang van de kleedkamers en de bar-restaurant naar de voorkant van het clubhuis
- een ruimere behuizing voor de tennisshop
- het vergroten van de bar die veel te klein was geworden voor het sociale clubleven.

Nadat de Koninklijke Schenking zich akkoord had verklaard met de plannen van architect Frank Desmet gingen de werken van start op 3 februari 1992.

Het resultaat van deze werken was dat

OTC een clubhuis bezat die de vergelijking kon doorstaan met de mooiste tennisclubs van het land.

Een Canadees die het clubhuis gekend had even na WO II (de bevrijding van Oostende) en die het enkele jaren terug had bezocht sprak zijn bewondering uit voor het feit dat het clubhuis nog steeds hetzelfde prachtige uitzicht had.

Zelfs sommige originele tennispalen (aan weerszijden van de netten) zijn nog aanwezig.

Dit mag zeker - gezien de talrijke aanslagen op gebouwen in Oostende - als een eresaluut aan het OTC-bestuur beschouwd worden

OTC VANDAAG

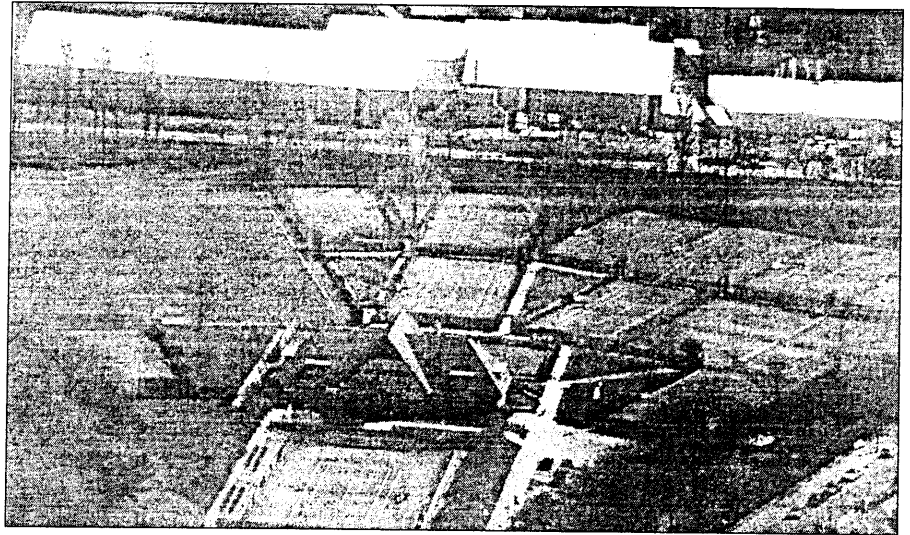
Een belangrijke vaststelling is dat de plannen in het hierna vermeld artikel (mei 1997) omtrent de aanleg van een parking naar de prullenmand verwezen zijn.

Notaris wil parking voor 5.000 auto's onder tennisclub

Het bestuur van Ostend Tennis Club vernam op een onrechtstreekse manier dat er plannen worden gemaakt om onder het complex een vijf verdiepingen tellende parkinggarage te graven met plaats voor liefst vijfduizend auto's.

Ostend Tennis Club heeft nu in totaal 650 leden verdeeld over:
1° City Parc
• het tennis

- hockey
- 2° Fizix Center
- fitness, squash, aerobic, sauna
- voetbal op de terreinen van ARGO.

Het bestuur blijft nog steeds ijveren om het "elitair" karakter dat verbonden is met het begrip "tennis" te verwijderen door meer openheid naar de Oostendenaars toe.

De toekomstplannen voorzien ondermeer:

- de oprichting van een mini-golf
- het aanleggen van petanque pistes
- terreinen voorzien van kunstgras waar

door het mogelijk wordt in de zomer de tennissport en in de winter het hockeyspel te beoefenen.

Enkele cijfers tonen aan dat de club op zijn gebied een belangrijke rol heeft vervuld:

- het 25.000 dollar toernooi gestart in 1992 is nu geëvolueerd naar een 75.000 dollar toernooi gekend onder de "Tennis Cup of Flanders", een officieel ATP evenement

- sedert 1982 is OTC erin geslaagd om 29 Belgische titels te veroveren.

AFSCHEID VAN MIJN VADER

Arthur Quaegebeur

Een vader die ons de basis gaf van onze opvoeding. Hij leerde ons spelen met de lego, met de kaarten. Hij stond ons bij met onze schooltaken, want hij was daar en op zijn hulp konden wij rekenen. Hij gaf ons een cultuur en leerde ons wat reizen was: Zwitserland, Oostenrijk, Italië, de bergen. Wij kenden dit alleen van uit tijdschriften, maar de werkelijkheid was veel mooier. Niet alleen de bergen bekoorden ons, maar ook onze stranden. Wij waren geladen als een ezel wanneer we naar het strand gingen: relaxzetels, radio, koffie, limonade, al zijn kranten, boterhammen... Ooit zijn we er gebleven tot 9 uur 's avonds. Wij bezochten kastelen, musea en ook het casino van Oostende, neen, niet omwille van het kansspel, maar om er een voorstelling bij te wonen! De Oostendse Revue was er een vaste waarde van.

Zondagmorgen gingen we op bezoek naar zijn moeder, onze grootmoeder, om daarna naar zijn stamcafé te gaan waar hij zijn geliefde sport kon doen: het biljarten. Zondagnamiddag gingen we dan naar onze grootmoeder van moeders zijde en dit dikwijls te voet om er taart te eten en koffie te drinken. Ja, mijn vader hield van zijn familie. Niet alleen zij waren belangrijk, maar ook zijn tantes.

Hij hield van biljarten en was enorm fier wanneer hij voorzitter werd van zijn club 'de Opexvrienden'. Later gaf hij die taak door aan de jongere generatie, want, zoals hij me ooit zei: *"Jongeren hebben andere ideeën, nieuwe ideeën en die moet je respecteren"*. Toen werd hij erevoorzitter, een titel waar hij bijzonder fier op was. Onlangs moest mijn moeder nog zijn lidgeld betalen voor het biljart, want ook dat was voor hem belangrijk.

Mijn vader was vishandelaar. 's Maandags en dinsdags vis kopen en kuisen en de camion laden. De woensdagmorgen vroeg de baan op, op weg naar Limburg om er zijn waar te verkopen, want hij had een familie te onder-

houden. Hij leerde er vrienden kennen, zoals de familie Paradijs en René van Drieslinter die er een café met kapsalon openhield (ideaal voor mijn vader) en misschien leerde hij er nog meer vrienden kennen waar ik geen weet van heb. Toen mijn vader op pensioen ging en niet meer zo ver van huis wilde gaan, was het contact er nog altijd, maar dan via de telefoon. Wat een ideale uitvinding!

Veel mensen die op pensioen gaan, knutselen of werken in hun tuin. Mijn vader had geen tuin en knutselde niet. Maar hij hield van lezen, kruiswoordraadsels invullen en... zijn memoires schrijven over zijn werk als vishandelaar, zijn schooltijd en de periode van na de oorlog. Voor de publicatie van zijn schooltijd tekende hij er een paar karikaturen bij van zijn leraars in pentekening. Ja, mijn vader hield daarvan. Hij maakte zijn pentekeningen in Chinese inkt en wij kregen er allen een fotokopie van. Ooit tekende hij zijn moeder in Chinese inkt. Je moet het maar kunnen, zeg ik. Zijn memoires met foto's en pentekeningen werden gepubliceerd in het *'Gidsenblad Lange Nelle'*, *'Het Visserijblad'* en in het tijdschrift *'De Stormvogels'*.

Toen kwam de dag dat mijn zuster trouwde, de eerste die het huis verliet. Wat was hij trots toen hij met haar in de taxi stapte en als vader haar de laatste raadgevingen kon geven zonder dat moeder er bij was. Toen zijn eerste kleinkind, Kris, geboren werd, kon zijn vreugde niet op. Hij was grootvader geworden, weer een titel bij! Later is daar nog een tweeling bijgekomen: Peter en An. Zijn vreugde kon niet op: een tweeling in de familie, wat was hij fier!

Toen mijn broer voor de tweede maal trouwde, was mijn vader weer gelukkig, want mijn broer had een thuis gevonden waar alleen warmte en liefde was. Vader kreeg er nog twee kleinkinderen bij: Brian en Kenneth. Ook zij waren familie geworden.

Toen kwam de dag dat ik trouwde. Een paar maanden voordien had vader jammer genoeg

een trombose gekregen. Maar hij was er! In zijn rolwagen, voortgeduwd door zijn kleinkind An, naar het stadhuis, bij de familiefoto op het strand en op het feest. En dan die zondag toen hij, sinds lang geleden, met mijn moeder danste. Wat was ik fier op hem, want wij waren allen fier op hem.

Maar bovenal hield hij van mijn moeder. Samen deden ze de vishandel, samen gingen ze op reis, samen... altijd samen. Ooit vertelde hij mij: *"Je ma kuist niet graag, maar ze maakt uitstekend eten klaar"*. Want vader had een goede *'apetit'*, zowel voor de fijne keuken als voor de dagelijkse maaltijden. 's Morgens ontbijt, 's middags middagmaal, 's namiddags koffie met een cognac en 's avonds veelal kaas met thee. Wat was het een plezier om hem te zien eten. Ja, mijn vader hield van eenvoudige dingen.

Toen vader een trombose kreeg, was moeder er. Na zijn hospitalisatie verzorgde ze hem

zoals het van een echtgenote gevraagd wordt, maar het was veeleer uit liefde. Beiden pasten bij elkaar, 53 jaar getrouwd geweest zijn, is al een hele baie. Ze ging met hem op wandel, naar zijn stamcafé, naar het plein bij de kerk om er te zitten praten met anderen, of alleen samen... altijd samen.

En nu is vader er niet meer. Maar hij is niet ver, alleen een deur hiernaast, maar een deur die wij niet kunnen openen daar wij er geen sleutel van hebben en die sleutel onvindbaar is, hoe we ook zoeken. Maar wees gerust papa, je behoudt een plaats in ons hart. We zullen tot je spreken, alleen zal je ons niet meer antwoorden, maar we weten dat je er bent.

Dag papa, bedankt voor je vriendschap, bedankt voor je liefde, ja... bedankt voor alles. Dag papa, het was voor ons een hele eer je te hebben als vader. Dag mijn beste vriend, dag papa.

Een verteller is niet meer

Een paar jaar geleden verschenen in ons Gidsenblad 'Lange Nelle' geregeld enkele bijdragen van Richard Quaegebeur, vader van ons medelid en gids Martine.

Onlangs is Richard, na een kortstondige ziekte, overleden, namelijk op maandag 13 maart laatstleden.

Voor de vele vrienden en kennissen die hij

had, kwam zijn overlijden zo wat onverwachts.

Voor ons gidsen, valt het zwaar zijn zeer volkse stukjes niet meer terug te zullen vinden in ons tijdschrift. Richard Quaegebeur behoorde immers tot de categorie van de vertellers en die zijn belangrijk voor *"La Petite Histoire"* van een stad, een streek of een gemeente. Wij zullen dus die goede verteller voortaan moeten missen, maar dankzij ons gidsenblad zullen wij zijn proza niet eeuwig vergeten.

Gidsenkring 'Lange Nelle' biedt bij deze, aan de geachte familie Quaegebeur, haar oprechte blijken van deelneming aan en zullen Richard, die goede gelegenheidsmedewerker van ons tijdschrift, nooit vergeten.

Het bestuur

Teksten van Richard Quaegebeur verschenen in het tijdschrift 'Lange Nelle':

- *Veertig Jaar Visleurhandel* (1996)
- *Oostendse Visvrouwen* (1997)
- *Gebonden Jeugd* (1998-1999)
- *Aan land* (2000-2001-2002)
- *Na de Oorlog* (2002-2003-2004)

HET PROTESTANTISME IN OOSTENDE (6)

Kurt Borgoo

De anglicaanse kerkgemeenschap en de Engelse kerk na 1945

Chaplain van 1947 tot 1957 was Rev. Frank Taylor. Deze werd opgevolgd door Rev. Jones. In 1965 was er een viering voor het honderdjarige bestaan van de kerk.

In 1968 was naar aanleiding van de vijftigste verjaardag van het einde van WO I in de Engelse kerk een plechtige viering, ingericht door het Comité van de Herdenkingsfakkels en de plaatselijke afdeling van het British Legion. De viering werd door talrijke vooraanstaanden bijgewoond, waaronder leden van het diplomatieke corps. De Oostendse componist Freddy Jansen had John Mac Crae's "In Flanders Field" op muziek gezet. De uitvoering werd verzorgd door de koninklijke koorgroep 'Het Loze Vissertje'.

Toen Rev. Jones in 1971 in Oostende stierf, werd hij opgevolgd door Rev. Morgan tot 1973. Van 1973 tot 1977 was Rev. Lyons chaplain voor de Engelse kerk. Tussen 1977 en juli 1978 was er geen titulaire chaplain. De kerkdiensten werden geleid door chaplains uit Brussel of Antwerpen. In juli 1978 werd Rev. Hjorth, die te Brugge woonde aangesteld als chaplain en in januari 1984 werd hij opgevolgd door Rev. Canon Graham, Merry Hart.

Op 10 juli 1990 werd de 125ste verjaardag gevierd in aanwezigheid van een vertegenwoordiger van koning Boudewijn. Deze dienst werd voorgezeten door een anglicaanse hulpbisschop.

In 1992 bestond de Engelse gemeenschap uit ongeveer een vijftigtal personen.

In 1993, op zeventigjarige leeftijd, liet Rev. Hart de zorg voor de anglicaanse kerkgemeenschap in Oostende aan zijn opvolger over en ging hij naar een residentie in Zuidoost-Londen.

De flegmatische Rev. Hart stond in voor de anglicaanse kerkgemeenschappen in Brugge, Knokke en Oostende. Daarnaast stond hij ook in voor het zieleheil van de Britse zeelui die in Zeebrugge aanmeerden en bezocht hij

Engelssprekende patiënten in alle ziekenhuizen van de regio. Hij bezocht ook Engelse vakantiegangers op kampeerterrainen en verschaftte onderdak aan vluchtelingen. Oorspronkelijk was de 'canon' werkzaam in Kenia, Australië en Tanzanië. Zijn geboorteplaats was Vancouver (Canada). Na zijn omzwervingen kwamen hij en zijn vrouw in Vlaanderen terecht. Eerst woonden ze in Brugge, maar al gauw vestigden ze zich in Oostende. Zijn taak telde volgens hem twee prioriteiten, nl een goede verstandhouding met de andere geloofsgemeenschappen in Oostende en het opzoeken van mensen in nood.

Bij zijn afscheid schatte de Canon de kerkgemeenschap op zo'n 45 families, hoewel hij heel veel andere Engelstaligen meent te hebben bereikt. De anglicaanse gemeenschap is volgens hem groter dan bij zijn aantreden, maar bestaat vooral uit oudere mensen. Enkele leden behoren tot de Thursday Lady's Group.

Rev. Hart werd in december 1993 opgevolgd door David Mole die eveneens instaat voor de kerkgemeenschappen in Oostende, Brugge en Knokke. Bij de plechtigheid die met zijn aanstelling gepaard ging, waren o.a. deken Desein en de toenmalige burgemeester aanwezig. De anglicaanse bisschop Edward Holland leidde de dienst.

De huidige chaplain, David Mole werd in 1933 in Birmingham geboren en was zending in Ghana. Daarna gaf hij volwassenenonderwijs in Theologie en Godsdienstwetenschappen. Sinds oktober 1993 was hij in Vlaanderen actief, maar zijn aanstelling gebeurde pas in december omdat de bisschop niet vrij was.

Bij zijn aantreden werd het aantal kerkgangers in de drie parochies op zo'n tachtig personen geschat, waarvan dertig in Oostende. Het tanende belang van Oostende voor de anglicaanse kerk en het gebrek aan belangstelling voor deze buitengewone kerk wordt bewezen door de keuze voor Brugge als residentieplaats voor Rev. Mole.

DE ENGELSE KERK IN DE LANGESTRAAT

Architectuur

De façade van de kerk is in rode baksteen, met een groot gotisch venster boven het portaal. Deze voorgevel heeft een drieledige indeling, maar is binnenin niet meer te merken. De ruimte doet sober aan en is onderverdeeld in zes traveeën. Dit is niet meer te merken door het inzakken van het plafond in 1983. Bij het vervangen van het plafond heeft men voor een effen vlakke zoldering gekozen. Enkel boven het orgel is er nog een stuk van de oorspronkelijke zoldering.

Architecturaal stelt de kerk weinig voor. Carlos Loontjens besteedde er in zijn "Ostende monumentale et pittoresque" amper een pagina aan. In zijn boek beschrijft hij de kerk zo: "Il y a là, au pied de la rampe, un temple anglicain, que n'est précisément pas une beauté avec ses briques rouges, noircies par le temps" en "L'ameublement est excessivement simple et comme dans tout temple anglicain, il n'y a ni statues ni vitraux d'art".

Meubilair

De pasgebouwde kerk werd uitgerust met meubilair uit de oude kapel van de Witte Nonnenstraat. Ondermeer het altaar, het altaarhekken, het orgel, de kerkbank en het spreekgestoelte waren uit de kapel gehaald.

De eiken banken zijn afkomstig van een kerk uit Croydon. Ze werden door toenmalige chaplain Rev. I. Hawkins, die in Oostende diende tussen 1904 en 1914 gekocht. Deze banken zijn nog steeds in de kerk. Tijdens WO I werden de banken door de Duitse bezettingstroepen als slaapbanken gebruikt.

Oorspronkelijk bestond de achterkant van het altaar uit vier houten panelen waarop de vier evangelisten. Deze panelen werden door de dochter van Rev. Hawkins geschilderd. Na de overstroming van 1953 bleken de panelen in dermate slechte toestand dat ze door gewone houten panelen vervangen werden.

Tot na WO II stond er aan de rechterkant, vlak achter de huidige lezenaar een staatskerkbank die bestemd was voor leden van het Britse koningshuis. Die bank werd enkele malen door koningin Victoria, gebruikt wanneer ze op bezoek kwam bij Leopold I, haar oom. Ook de Duitse keizers en hun eega, vaak in mindere of meerdere mate verwant met koningin Victoria namen plaats op de staatskerkbank. Ook de latere Engelse koning Edward VII volgde, toen hij nog prins van Wales was in 1862, vanop de staatskerkbank de eredienst. Na WO II moest de staatskerkbank vernietigd worden omwille van houtworm of droge verrotting.

Afgezien van de banken is de rest van het huidige meubilair afkomstig van een afgebro-

ken kerk in Spa. O.a. de preekstoel en het beeldhouwwerk aan de achterkant van het altaar zijn uit die kerk afkomstig en zijn waarschijnlijk vlak na WO II in de Engelse kerk terechtgekomen.

Bij het instorten van het plafond in 1983 werd het altaar vernield en door het huidige altaar vervangen.

Het Orgel

In zijn reeks over Oostendse orgels in het tijdschrift van de Oostendse Heemkundige Kring "De Plate" besteedde R. Hostyn in 1983 aandacht aan het orgel van de Engelse kerk.

Dat orgel is een van de oudste nog bespeelbare orgels in Oostende. Het werd besteld bij orgelbouwer Louis Hooghuys in Brugge, toen de Engelse kerk in de verlaten kapel van het klooster van Zusters van de Heilige Ontvangenis aan de Witte Nonnenstraat was. Toen de nieuwe Engelse kerk in de Langestraat in 1863 klaar was, verhuisde het orgel enige tijd later mee. Het bouwjaar van het orgel valt niet te achterhalen. Vast staat dat Louis Hooghuys zich pas vanaf 1845 als orgelbouwer vestigde zodat het orgel zeker van na die tijd moet dateren.

Door de neoklassieke stijl van de orgelkast is het wat stijl betreft een typisch produkt van de vroege negentiende eeuw. Het heeft een front in twee verdiepingen, door vier pilasters in drie traveeën verdeeld. Die pilasters schragen een geprofileerde kroonlijst met verkroppingen, waarop - boven de middelste travee - een driehoeksfront prijkt. De velden van de drie traveeën op de verdieping tonen valse of stomme orgelpijpen die enkel decoratief belang hebben. De speeltafel is in de middelste travee ingebouwd en kan met twee luiken met scharnieren afgesloten worden.

In tegenstelling tot de klassieke anglicaanse kerk zit de orgelist in deze kerk met zijn rug naar het publiek.

Het orgel, met mechanische tractuur, heeft één manueel met 54 toetsen en een pedaal van 27 toetsen. Op het houtwerk van de speeltafel vinden we in Gotisch lettertype de naam van de orgelbouwer, nl. "Hooghuys à

Bruges". De oorspronkelijke dispositie zoals ze nog op de porseleinen registerknoppen voorkomt, is als volgt:

1. Flute (8') - 2. Dulciana (4') - 3. Stop Diapason (8') - 4. Open Diapason (8') - 5. Pedals (16') - 6. Trumpet Air (8') - 7. Trumpet Bass (8') - 8. Fifteenth - 9. Principal (4') - 10. Koppeling manueel-pedaal.

Verder zijn er vier pedaal-tjes. Drie geven vaste combinaties: piano (1 en 4), mezzoforte (1, 4, 8 en 9), forte (1, 4, 6, 7, 8 en 9). Het vierde pedaal elimineert deze vaste combinaties.

Tijdens de Duitse bezetting in WO I werd de kerk door de Duitsers gebruikt voor hun erediens. Om acht uur was er een katholieke Duitse militaire viering en om negen uur een protestantse.

Toen de Duitsers in 1918 uit Oostende weggetrokken had iemand tussen de pijpen van het orgel een lading dynamiet gelegd om het te vernietigen. De lont werkte echter niet en het orgel werd gered. Men heeft noch de dader noch het motief van deze bizarre oorlogsdaad kunnen achterhalen. Vermoedelijk zou een gefrustreerd Duits orgelist dit hebben gedaan omdat hij teveel moeite had om het orgel te bespelen.

In 1926 zag de Kortrijkse orgelbouwer Oscar Anneessens-Marinus het instrument grondig na. Alle pijpen werden gereinigd. Het Trumpet-register werd vervangen door een Violon in gebronsd zink voor de grootste pijpen en in een tin-loodlegering voor de kleinste pijpen. De stomme frontpijpen kregen een nieuw laagje aluminiumverf en de hele mechaniek werd afgesteld.

In 1930 voorzag de firma Anneessens het orgel van een elektrische ventilator. De ventilator werd geleverd door Meidinger en Co, een gespecialiseerde Zwitserse firma. De plannen, voor een uitbreiding met een tweede manueel van vier registers en een zwelkast en het pneumatisch maken van het instrument, werden wegens geldgebrek definitief opgegeven.

Het orgel dat de ramp van 1983 doorstond heeft nog steeds een prachtige klank. Toch lijkt het erop dat houtworm het orgel zal verstoffen als niet ingegrepen wordt.

Versieringen in de kerk

Wanneer de architectuur van de kerk maar gewoontjes is en de kerk een sobere indruk laat, zijn de verschillende gedenkplaten en nissen dat niet. Wat onmiddellijk opvalt zijn de nationale vlaggen en de standaarden van het British Legion die aan weerszijden van de muren hangen.

Eigen aan de meeste gedenkplaten die in de kerk hangen is dat ze met de wereldoorlogen te maken hebben en dikwijls de bevrijding van onze streek als onderwerp hebben. Dit is in Belgische kerken niet gebruikelijk en doet ons wat vreemd aan, maar is in de Britse kerken een traditie. Het toont aan hoe de kerk in Groot-Brittannië deels drager is van de geschiedenis en de memorabele momenten van een gemeenschap. Opvallend is dat het Britse vorstenhuis ook deel uitmaakt van deze galerij van helden.

(Wordt vervolgd)

■ ■ ■ ■
GRAFISCH BEDRIJF
LAMMAING

Wij geven vorm aan uw identiteit!

Zandvoordeschorredijkstraat 14
8400 Oostende
tel. 059 70 71 23 | fax 059 80 45 79
e-mail: print@lammaing.com

Uit sympathie

OORLOG MAMA? WAT IS DAT?

Uit het geheugen van en door Jaak Fonteyne

Een bepaalde morgen, dus 10 mei 1940, kwam iemand van de familie (?wie?) even binnen en hoorde ik mijn moeder bezorgd zeggen: " 't is weer oorlog! "

Die dag was ik drie jaar en vijf maand en ik wist nog niet waar Abraham de mosterd haalde maar ik zette meestal mijn oren wijd open als de volwassenen onder elkaar aan 't praten waren, interessanter dan hun dwaze praat tegen de kinderen dat ze uit een groene kool kwamen. Na het bezoek vroeg ik mijn moeder wat dat was "oorlog"? Volgens de ernst op haar gezicht en in haar stem was dit zeker geen snoepje. Het antwoord was dat ik dit wel zou leren, net als zij die een broer verloor, honger en kou leed en een broer liep rond met een kogel in de hand na een spelletje...

En hier dan één en ander van wat ik zag , hoorde, meemaakte, voelde, wat me tenslotte toeliet een begrip te hebben over wat oorlog eigenlijk was.

Uit de eerste dagen van de oorlog, eerst nog een snoepverhaal. In een bruin papieren zak van de Coo(peratieve SEO) had mijn moeder een kilo rozijnen. Elke dag kreeg ik dan één rozijntje en als de zak leeg was, hebben we moeten wachten tot een heel einde na de tweede WO om nieuwe te kunnen kopen.

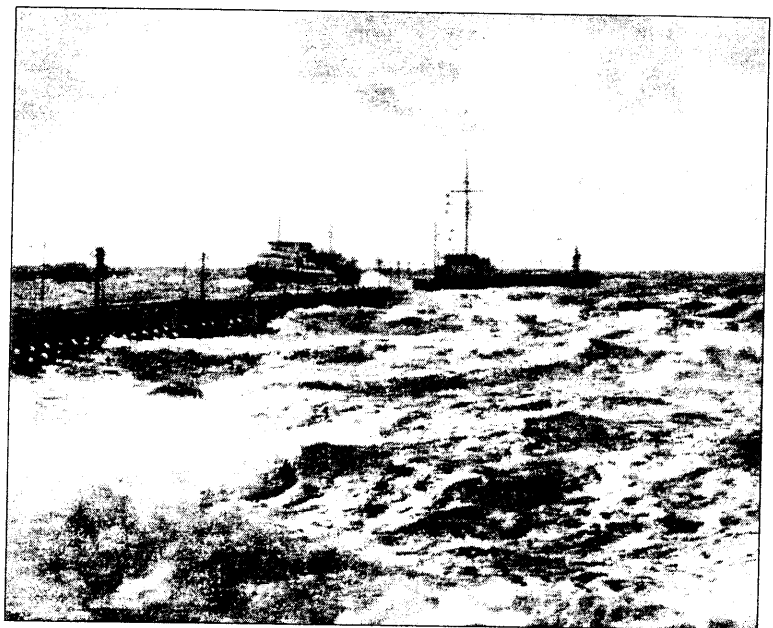
Iets wat mij toen als kind reeds opgevallen was :het stukje tuin waar ik mocht in spelen was klei en die was nu gedurende weken al kurkdroog en vol spleten. Later vernam ik dat Hitler die voorspellingen van droog en warm als ideaal had genomen voor zijn aanval op het Westen en dit warme weer liet ook toe aan de duizenden vluchtelingen probleemloos buiten te slapen.

DE EERSTEN

Op 28 mei 1940 en na bombardementen o.m. op Oostende, legde België de wapens neer. Uit die tijd herinner ik me dat mijn grootouders

bij ons verbleven, een geluk want er viel een bom vlak voor hun deur die net als de vensters in flarden hing. Als Duitse begroetings-souvenir: een kasseisteen in hun bed. Tijdens één van die avondlijke of nachtelijke bombardementen zat iedereen in de kelder uitgenomen Pepé Fonteyne (Victor) en pa, die stonden boven in het deurgat te kijken. Ik ben beneden weggelopen onder luide reclamaties, ik heb nog in de verte een rood lichtje zien dalen boven de oude stad en toen vloog ik de kelder in. Ik vernam ook dat de Duitsers hier hun eigen te snelle troepen bombardeerden en volgens een tante heeft men de resten van een officier van de muren moeten afkrabben.

Mijn vader was 38 en reeds meer dan een jaar gemobiliseerd. Bij het uitbreken van de oorlog was hij toevallig in verlof. Hij is naar de Rijkswacht getrokken en daar zei men; "breng je uniform hier binnen en ga naar huis". Later werden die mannen opgeroepen als krijgsgevangene, gestationeerd in een dancing op het Hazegras en ze moesten bewakingsopdrachten uitvoeren in haven of station. En na zes maanden werden de Vlamingen door Hitler gelost.

"Am Ziel: Mole Ostende" (Het doel is bereikt: de havenhoofden van Oostende). - Uit "Auf Kriegswacht. An Flanderns Kuste" Herinneringsboekje uit 1940-41. Uitgave van de Batterie Saltzwedel. Kustverdediging van de Kriegsmarine

Op een dag, kort na de wapenstilstand, werd er gebeld. 't Waren twee Duitse soldaten die inkwartiering moesten zoeken voor hun groep. Mijn vader ving ze op in vloeiend Duits want in WO I had men 8 jonge officieren bij hen ingekwartierd. Ik liep natuurlijk overal mee, ik verstond ongeveer alles en prentte het beeld van die soldaten goed in mijn geheugen: met hun helm, geweer aan de rechterschouder, blinkende zwarte laarzen bijna groter dan ik. Naast mijn vader leken het precies reuzen. Hij zegde hen dat er geen plaats was om nog mannen te logeren omdat de familie uit 8 personen bestond en een buurvrouw met drie kinderen hier ook verbleef, 12 personen in totaal en de matrassen zagen ze beneden in de kelder. Het waren eerder wat stille jongens die waarschijnlijk dit werk tegen hun goesting deden en het draaide erop uit dat enkel de huizen van naar Engeland gevluchte personen werden in gebruik genomen o.m. een hoekwinkeltje 100 meter van bij ons. Hier kwamen twee niet zo jonge mannen hun kwartier maken. In WO I gebeurde hetzelfde maar Peetje, ma's vader, veegde snel het kruis in krijt af van de gevel en zo ontsnaptten ze aan Duitsers in huis.

Bij mijn schoonouders in Torhout werd een officier ingekwartierd en mijn schoonmoeder - onderwijzeres - heeft hem dikwijls in discussies voorspeld dat zij de oorlog gingen verliezen.

HET VOLKSLIED

Op zekere dag leerde zuster Hubertine (Van Acker) ons het Belgisch volkslied aan met erbij de uitdrukkelijke boodschap dat dit nog niet voor nu was met de Duitsers, maar voor later na hun vertrek. Na de school, Georges en ik in 't naar huis gaan, zongen we zo luid mogelijk de Brabançonne. Maar we zijn geen luis tegengekomen, geen applaudisserend en juichend publiek..

RUSTIG

Na de Belgische overgave werd het rustig en er weerklonken vrolijke tonen: de Duitse soldaten waren blij dat de strijd voorbij was, dat ze gewonnen waren, dat hier veel kon gekocht worden, spullen die bij hen, niet, of niet meer te krijgen waren - maar dit was slechts in het begin, en toen ook genoten wij

van de zingende soldatenpelotons wiens liedjes (o.a. Wir fahren gegen Engeland) we poogden mee te zingen en ze waren meestal erg vriendelijk tegen de burgers en tegen "kleine Bengel". Een wat oudere nicht heeft me nog eens één dezer liedjes voorgezongen, het kwam neer op: "en als wij door de straten marcheren komen de meisjes aan 't venster kijken".

EERSTE VERDIENSTE

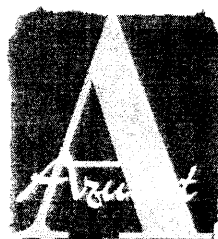
Mijn eerste frank heb ik ooit bij hen verdiend. Er was een groepje soldaten in de brandende middagzon bakstenen aan het lossen. Ik had mijn middageten al binnen en stond erbij te kijken. Een bepaald ogenblik vroeg één van hen of ik een flesje limonade wilde halen in café De Bolbaan en gaf me geld mee. Als het flesje ledig was mocht ik het terugdragen en hij wil die frank leeggoed niet terug, die was voor mij. Wat later was er een andere dorstige soldaat maar een kameeraad die bijgekomen was op de kijktribune, moest nu naar de bierwinkel. En de frank was nu voor hem...

(Wordt vervolgd)

GENIET MET AZURIET!

Reisbureau voor alle touroperators,
vlieg-, trein-, bootticketten.

*Waar service en dienstbaarheid
geen ijdel woord is!*

REIZEN

Torhoutsesteenweg 449

Hoek Kastanjelaan

8400 Oostende

Tel. 059 51 49 51

Openingsuren

*Maandag, dinsdag, woensdag, donderdag en
vrijdag: 9 tot 12 en 14 tot 18 uur.*

Zaterdag: 9.30 tot 12 uur.

EEN GIDSENSCHOOL TE OOSTENDE

Omer Vilain

In het tijdschrift "*De Badgast*" dat uitgegeven werd door "*De Vlaamsche Toeristenbond voor de Vlaamsche Kust*" en dat vanaf 1935 maandelijks verscheen ('s zomers wekelijks) konden we de nummers van 25 januari 1933 tot 1 april 1936 in ons bezit krijgen.

Eerst was de redactie in handen van **Edward LAUWERS**, die later vele jaren in de redactie van "*De Zeewacht*" zou werkzaam zijn.

Vanaf 1934 zou **Karel JONCKHEERE** tot in 1935 de redactie op zich nemen en zelf heel wat interessante bijdragen voor "*De Badgast*" leveren.

Tussen de algemene berichten lezen we in "*De Badgast*" van 25 februari 1935 op p. 3: "Een gidsenschool te Oostende". De tekst laten we hier integraal volgen: "Reeds menigmaal heeft de officiële feestcommissie klachten ontvangen en vragen om gidsen te vormen, die de toeristen zouden kunnen rondleiden en hun de voornaamste gebouwen en standbeelden, musea en andere aantrekkelijkheden toonen en uitleggen. De commissie heeft daarom thans besloten een

oproep te doen tot de Oostendsche studentenjeugd. De jongelingen die niet alleen Vlaamsch en Fransch, doch ook Engelsch en Duitsch kennen, en die begeeren gedurende de zomervacantie zich met dit werk bezig te houden, zullen uitgenoodigd worden om de lessen bij te wonen. Zij die deze lessen met vrucht gevolgd hebben, krijgen dan den titel van officieele gidsen en wanneer toeristen een gids verlangen zal het officieel inlichtingskantoor een van hen zenden."

Tot daar de veelbelovende tekst maar nu volgt de slotzin die ons toch verwonderd deed opkijken: "Het is echter noodig hun van nu af reeds te verwittigen dat zij geen salaris noch vergoeding zullen ontvangen, noch van het stadsbestuur, noch van de feestcommissie en dat het afbedelen van fooien ten strengste zal verboden zijn".

Na dit bericht hebben we nooit meer iets gelezen over een Oostendse gidsenschool, tenzij een halve eeuw later. Eigenlijk niet te verwonderen als men de toen weinig interessante voorwaarden leest!

*Kantoor*directeur **R. Rega**

Kantoor Middelkerke

P. De Smet de Naeyerstraat, 34C

8430 Middelkerke

Tel. Dir.: 059/31.95.40

Fax: 059/31.95.48

Kantoor Westende

Meeuwenlaan, 24B

8434 Middelkerke

Tel.: 059/31.95.60

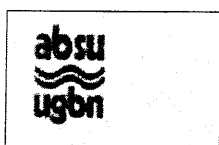
Fax: 059/31.95.68

Uit Sympathie

**N.V. FIRE TECHNICS
S.A.
Brandweermaterieel
Ladderwagens
Ziekenwagens**

**Steenbakkerijstraat, 1
8450 Bredene**

**Tel. 059 / 34 03 40
Fax 059 / 34 03 41
e-mail: info@firetechnics.be**

ISO 9001: 2000
Approved by BQA

SCHOONMAAKBEDRIJF nv
ULTRA CLEAN
opgekuist staat netjes

Dagelijks en periodiek schoonmaak van residenties, winkels, magazijnen, kantoren en andere panden.

Oprissen en/of jaarlijkse grote schoonmaak van huizen, appartementen en de 2de particuliere bedrijven.

Opkuis van nieuwbouw of na verbouwing.

Industrieel reinigen van tapijten.

Opkuis na brand.

Meer dan 15 jaar ervaring

Corneel Heymanstraat 3 - 8400 Oostende - Industriezone 2

Tel 059 80 82 45

Fax 059 80 22 83

www.ultraclean.be

e-mail: info@ultraclean.be

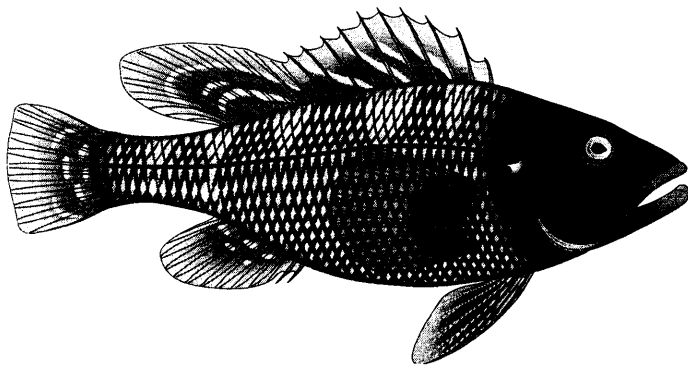
ZEEVIS GROOT- EN KLEINHANDEL

***Van Haudt Patrick -
Van de Wynckel Christa***

Vismijn 107 - 8400 Oostende

Delphin Depuydtstraat 8 - 8470 Gistel

Tel. Vismijn (059) 32 19 95 - Fax (059) 33 19 95

OPENINGSUREN

Maandag - Dinsdag - Woensdag 8 - 16u

Donderdag: 8 - 13u

Vrijdag: 8 - 16u

Zaterdag: 8 - 13u

Zondag: Sluitingsdag

Op feestdagen open tot de middag